

16/05/2017 - Els Van Steenberghe

‘Dit is beter dan LSD’

Boris Van Severen en Jonas Vermeulen – leveranciers van *sex, drugs and rock-‘n-roll* op de Bühne – vieren het ouder worden in *The Only Way Is Up*.

Jullie noemen het stuk ‘een langgerekte LSD-trip’. Fijn getript, heren?

Boris Van Severen: Ik heb nog nooit LSD geslikt. Met paddenstoelen experimenteerde ik wel. Dat viel tegen. Je geest ‘verruimt’ maar je hebt geen controle meer over je gedachten. Je verbeelding wordt gestuurd door die paddo’s. Ik wil zélf mijn verbeelding sturen.

Jonas Vermeulen: Ook ik heb nooit LSD gebruikt maar van het spul is wel bekend dat het je waarneming van de werkelijkheid grotesker maakt. Dat effect beogen wij met deze voorstelling, waarvan het maakproces echt aanvoelt als een tweede plaat opnemen na een succesdebuut... Ons debuut, *The Great Downhill Journey Of Little Tommy* (2013), was ook ons afstudeerproject en het sloeg meteen aan. Het was een rock/theaterconcert over een jongen die de wijde wereld in trekt.

Van Severen: Toen ontdekten we onze taal: wij willen voorstellingen maken die concertgangers naar het theater lokken én die theatertoeschouwers het gevoel geven een concert bij te wonen. Die taal bestaat uit drie delen: een decor dat het verhaal indirect ‘illustreert’ en waarin tekstregels oplichten – Sarah Yu Zeebroek ontfermt zich daarover –, live muziek die voor een ‘concert vibe’ zorgt en een verhaal waarin we grote levensthema’s aanraken zonder te verzwelgen in melancholie.

Welk verhaal vertellen jullie dit keer?

Vermeulen: Het idee ontstond tijdens de tournee van *The Great Downhill Journey of Little Tommy*. Ik raakte gefascineerd door de heimwee waarmee oudere mensen over hun jeugd jaren praten en de angst waarmee ze naar hun toekomst kijken. Hele familiefeesten vullen ze met die gesprekken. Natuurlijk begrijp ik hen. Niemand verlangt naar de dag waarop hij door het rusthuis schuifelt. Maar waarom zou je niet blij zijn dát je ouder wordt? Waarom niet, op elk moment en ondanks de steeds beperktere keuzevrijheid, leren genieten van de dagelijkse dingen? Tijdens de repetities ontdekten we de prachtig BBC-docureeks *The Up Series*. Daarin volgt Michael Apted veertien personen. Sinds 1964 interviewt hij hen om de zeven jaar. Op die reeks baseerden we ons stuk.

Er is nog niet genoeg documentair theater...

Van Severen: Documentair theater is ‘in’ – dat is goed – maar het is niet onze weg. ‘*The Only Way is Up*’ is weliswaar een citaat van Tony, een van de mensen uit de reeks, maar ons verhaal is geen

theaterversie van die reeks. Jonas en ik lieten er onze fantasie op. We verzonnen en spelen drie mannen en een vrouw. Elk personage belichaamt een wijze waarop je ouder kan worden. We schreven Engelstalige songs die een verhaal vormen waarin we de vier volgen Ons afstudeerproject creëerden we met Tom Waits, Prince en Nick Cave in het achterhoofd. Nu luisterden we naar Soulwax, Daft Punk en Air. Toeval? Neen. In de elektronische songs zitten veel samples van oudere nummers. Net zoals een mens bestaat uit zijn verleden.

Wordt het eerder een popconcert?

Vermeulen: Het wordt elektro-opera! Verwacht eigenzinnig muziektheater dat, in tegenstelling tot veel popmuziek, niet op korte tijd in elkaar is gebokst. Wij claimen, zeker vandaag, tijd. Zes maanden repeteerden we.

Van Severen: En de plaat volgt. We hopen ook op concertpodia te spelen. Rock Werchter? (*Grijnst*) Kan! Zolang de mensen de code maar begrijpen: je kunt niet inpikken na drie nummers. We vertellen een verhaal over wat de schoonheid, de poëzie en het flitsende is – of kan zijn – van oud worden. En je loopt geen risico op een bad trip. Het is dus beter dan LSD. (*Lacht*)